

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๑/๒๕๕๕

เรื่องพิจารณาที่ ๔/๒๕๕๓

วันที่ ๑๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

เรื่อง พระราชบัญญัติวิเทศพจนานุกรม พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๔ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๓ ขัดหรือ
แย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๗ หรือไม่

ศาลจังหวัดแพร่ส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายไพศาล ชมภูมิ่ง) ในคดีอาญาหมายเลขคำที่
๑๖๓๓/๒๕๕๑ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

พนักงานอัยการจังหวัดแพร่ เป็นโจทก์ ยื่นฟ้องนายไพศาล ชมภูมิ่ง เป็นจำเลย ต่อศาล
จังหวัดแพร่ในความผิดฐานมิได้ใช้เครื่องวิเทศพจนานุกรมโดยไม่ได้รับอนุญาต ขอให้ศาลพิจารณา
พิพากษาลงโทษตามพระราชบัญญัติวิเทศพจนานุกรม พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๔ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๓
พระราชบัญญัติวิเทศพจนานุกรม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๕ มาตรา ๑๐ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๑
และพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔
และขอให้ศาลสั่งริบเครื่องวิเทศพจนานุกรมของกลางเพื่อใช้ในราชการของสำนักงานคณะกรรมการ
โทรคมนาคมแห่งชาติ

จำเลยยื่นคำให้การว่า เครื่องส่งวิทยุที่โจทก์นำมาฟ้องไม่ใช่เครื่องวิเทศพจนานุกรมตามความหมาย
ของพระราชบัญญัติวิเทศพจนานุกรม พ.ศ. ๒๕๕๔ แต่เป็นวิทยุกระจายเสียง ซึ่งเป็นสื่อทางเดียวและเป็น
สื่อแพร่กระจายไปยังเป้าหมายที่เป็นกลุ่มขนาดใหญ่ โดยมีวิธีการจัดการในการส่งกระจายเสียงหรือ

ออกอากาศที่ต้องอาศัยพัฒนาการ กระบวนการและองค์ความรู้ในการกระจายเสียง เพื่อประโยชน์ ชุมชนและสาธารณะตามพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๘ การดำเนินการของจำเลยไม่มีเจตนาที่จะกระทำผิดกฎหมายตามฟ้องโจทก์ แต่เป็นการอาศัยสิทธิ ขึ้นพื้นฐานตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๕๐ การที่โจทก์นำ พระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ มาดำเนินคดีกับจำเลย จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๕๐ ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๕๗ ก็ได้บัญญัติให้การรับรองสิทธิขั้นพื้นฐานนี้ด้วย

จำเลยยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดแพร่ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ เนื่องจากคำให้การของจำเลยได้โต้แย้งว่า พระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๕ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๓ ที่จะใช้ลงโทษแก่ จำเลยนั้น เป็นบทบัญญัติที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๕๐ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๕๗ ต้องด้วย บทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น

ศาลจังหวัดแพร่พิจารณาแล้วให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องนี้ไว้ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง หรือไม่ เห็นว่า คำร้องนี้เป็นกรณีที่ ศาลจังหวัดแพร่ส่งคำโต้แย้งของจำเลยที่โต้แย้งว่า พระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๕ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ หรือไม่ และยังไม่มีความวินิจฉัยของ ศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับบทบัญญัตินี้มาก่อน กรณีจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๗ (๑๓) ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัย

มีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่โต้แย้งว่าขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญ นั้น เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องพิจารณาวินิจฉัยต่อไปตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง หรือไม่

- ๓ -

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๗ บัญญัติให้คลื่นความถี่ที่ใช้ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และโทรคมนาคมเป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ และเป็นบทบัญญัติรับรองเสรีภาพของสื่อมวลชน มิให้มีการควบคุม การครอบงำหรือการครอบงำ ระหว่างสื่อมวลชนด้วยกันเองหรือโดยบุคคลอื่นใด โดยกำหนดให้มีองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระองค์กรหนึ่งทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม อันเป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ ส่วนพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๕๘ มาตรา ๔ บัญญัติความหมายของเครื่องวิทยุคมนาคม มาตรา ๖ บัญญัติห้ามมิให้ผู้ใด ทำ มี ใช้ นำเข้า นำออก หรือค้าซึ่งเครื่องวิทยุคมนาคม เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต และมาตรา ๒๓ บัญญัติอัตราโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนตามมาตรา ๖ บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวเป็นการควบคุมตัวเครื่องวิทยุคมนาคม ไม่เกี่ยวกับการจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๗ รับรองไว้ ประกอบกับคำร้องนี้มีได้อธิบายว่าพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๕๘ มาตรา ๔ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๓ มีเนื้อหาสาระอันเป็นการล่วงละเมิดหรือกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพของจำเลยที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติรับรองไว้ ดังนั้น คำโต้แย้งของจำเลยจึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคำร้อง

(คำสั่งที่ ๑/๒๕๕๕)

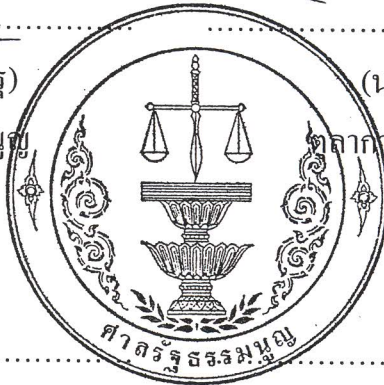
(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจรูญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เอกอรู)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัย ชลวร)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ